

Asia C-235/21

**Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 98 artiklan 1 kohdan mukainen
ennakkoratkaisupyynnön tiivistelmä**

Jättämispäivä:

12.4.2021

Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin:

Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Slovenia)

Ennakkoratkaisupyynnön esittämistä koskevan päätöksen tekemispäivä:

17.3.2021

Valittaja:

RAIFFEISEN LEASING, trgovina in leasing d. o. o.

Vastapuoli:

Republika Slovenija

Pääasian kohde

Kassaatiovalitus hallintolainkäyttöasiassa; arvonlisävero; neuvoston direktiivi 2006/112/EY; kiinteistöä koskevan rahoitusleasingsopimuksen luokittelu laskuksi arvonlisäveroa ilmoitettaessa ja vähennettäessä; olennaiset tiedot, jotka sopimuksessa on oltava, jotta sitä voitaisiin pitää laskuna;

Ennakkoratkaisupyynnön kohde ja oikeudellinen perusta

Unionin oikeuden tulkinta; SEUT 267 artikla

Ennakkoratkaisukysymykset

1) Voidaanko kirjallista sopimusta pitää arvonlisäverodirektiivin 203 artiklassa tarkoitettuna laskuna vain silloin, kun se sisältää kaikki arvonlisäverodirektiivin [XI osaston] 3 luvussa ("Laskutus") säädetyt tiedot;

tai jos tähän vastataan kieltävästi,

2) mitkä ovat ne tiedot tai olosuhteet, joiden perusteella kirjallista sopimusta voidaan joka tapauksessa pitää (myös) laskuna, josta seuraa arvonlisäverodirektiivin 203 artiklassa tarkoitettu velvollisuus maksaa arvonlisävero;

tai konkreettisemmin,

3) voidaanko kahden arvonlisäverovelvollisen tekemää kirjallista sopimusta, joka koskee tavaroiden luovutusta tai palvelujen suoritusta, pitää arvonlisäverodirektiivin 203 artiklassa tarkoitettuna laskuna, kun siitä ilmenee myyjän tai palvelujen suorittajan nimenomainen ja objektiivisesti havaittavissa oleva tahto antaa sopimuspuolena tiettyä liiketointa koskeva lasku, minkä johdosta hankkijalle voi syntyä perusteltu olettaus, että se voi laskun perusteella vähentää ostoon sisältyvän arvonlisäveron?

Unionin oikeussäännöt, joihin viitataan

Neuvoston direktiivi 2006/112/EY, erityisesti 203 artikla sekä 63, 178, 218 ja 226–230 artikla

Kansalliset oikeussäännöt, joihin viitataan

Arvonlisäverolaki (Zakon o davku na dodano vrednost, jäljempänä ZDDV-1), 67, 76 ja 82–84.a §

Yhteenveto tosiseikoista ja pääasian menettelystä

- 1 Kassaationmenettelyn valittaja Raiffeisen leasing, d.o.o. -yhtiö (jäljempänä Raiffeisen leasing) teki RED, d.o.o. -yhtiön (jäljempänä RED) kanssa rahoitusleasingisopimuksen ja kiinteistön kauppaa koskevan sopimuksen (sale and lease back -järjestely).
- 2 RED omisti Rožna dolinassa maa-alueen, jolla sijaitti vanha asuinrakennus. Se aikoi rakentaa kyseiselle alueelle uuden rakennuksen. Rahoituksen hankkimiseksi sopimuspuolet sopivat 19.11.2007 tehdyssä kiinteistöä koskevassa rahoitusleasingisopimuksessa (jäljempänä sopimus), että Raiffeisen leasing ostaa kiinteistön REDiltä, joka maksaa sille tämän jälkeen leasingvuokraa olemassa olevien maa-alueiden ja uudisrakennusten arvoa vastaavaan määrään saakka (1 294 786,56 euroa). Sopimuksessa mainittiin myös arvonlisäveron määrä, joka oli 110 056,86 euroa.
- 3 Raiffeisen leasing ei antanut sopimuskumppanilleen REDille sopimuksen perusteella mitään (nimenomaista) laskua eikä ilmoittanut eikä maksanut arvonlisäveroa. RED käytti sopimuksen itsensä perusteella oikeuttaan vähentää arvonlisävero, aivan kuin sopimus olisi lasku, jonka se sisällytti arvonlisäveroilmoitukseensa.

- 4 Tässä tilanteessa kyseiset kaksi yhtiötä tekivät sovitusti kolme päivää myöhemmin 22.11.2007 päivätyn kauppasopimuksen (jäljempänä kauppasopimus), joka koski maa-aluetta yhdessä vanhan rakennuksen kanssa. Yhtiöt sopivat arvonlisäverollisesta hinnasta, ja lisäksi RED antoi Raiffeisen leasingille arvonlisäveron sisältävän laskun.
- 5 Kassaatiomenettelyn valittaja Raiffeisen leasing käytti marraskuussa 2007 oikeuttaan vähentää arvonlisävero kauppasopimuksen perusteella.
- 6 Koska RED ei täyttänyt velvoitteitaan määräajassa, sopimus purettiin yhteisymmärryksessä noin neljä vuotta myöhemmin eli 21.2.2011. Raiffeisen leasing on tämän jälkeen myynyt kiinteistön edelleen toiselle hankkijalle hintaan, joka sisälsi arvonlisäveron.
- 7 REDille annettiin 25.7.2014 tiedoksi lopullinen päätös, jossa siltä evättiin oikeus vähentää arvonlisävero sopimuksen perusteella.
- 8 Verotarkastuksessa oli todettu (ensimmäisen ja toisen asteen verotuspäätös) seuraavaa: 1) Raiffeisen leasingin olisi pitänyt tilittää arvonlisävero sopimuksen perusteella ja 2) sen ei olisi pitänyt käyttää vähennysoikeuttaan kauppasopimuksen perusteella.
- 9 Ensimmäisen kohdan osalta todetaan seuraavaa: Finančna uprava Republike Slovenije (Slovenian tasavallan verohallinto, jäljempänä FURS) on perustanut arvonlisäverosaatavan syntymisen ZDDV-1:n 76 §:n 1 momentin 9 kohtaan, jonka mukaan ”arvonlisäveron on velvollinen maksamaan henkilö, joka mainitsee kyseisen veron laskussa”. FURS katsoi, että koska sopimuksessa mainittiin sopimuksen arvo arvonlisäveroineen, se oli aineellisesti sisällöltään lasku, jonka perusteella RED voi käyttää oikeuttaan vähentää arvonlisävero. Kyseisenä ajankohtana syntyi siis myös velvollisuus maksaa arvonlisävero.
- 10 FURS teki tämän johdosta päätöksen, jossa REDiltä evättiin oikeus vähentää arvonlisävero sopimuksen perusteella. Tämän vuoksi Raiffeisen leasingille syntyi kyseisenä ajankohtana oikeus tehdä arvonlisäveroilmoitukseen vähennys (oikaisu), koska edellä mainittu FURSin päätös poisti verotulojen menettämisen vaaran. Tällä välin (3.1.2008–25.7.2014) oli kuitenkin ajanjakso, jona Raiffeisen leasing olisi FURSin käsityksen mukaan ollut velvollinen ilmoittamaan arvonlisäveron, mitä se ei tehnyt. FURS on mainitulta ajanjaksolta määrännyt sen maksamaan verovelalle korkoa 50 571,88 euroa.
- 11 Toisen kohdan osalta todetaan seuraavaa: FURSin käsityksen mukaan kauppasopimuksesta ilmenevä liiketoimi on lain mukaan vapaa arvonlisäverosta, koska ZDDV-1:n 44 §:n 7 momentissa säädetään, että ”arvonlisäveroa ei suoriteta rakennusten tai rakennusta osien ja niihin liittyvien maapohjien luovutuksesta, paitsi jos luovutus tapahtuu ennen rakennusten tai rakennusten osien ensimmäistä käyttöönottoa tai käyttöä tai jos luovutus tapahtuu ennen kuin ensimmäisen käytön tai käyttöönoton alkamisesta on kulunut kaksi vuotta”. Sopimuspuolet eivät ole tehneet veroviranomaiselle veroilmoitusta, joka mahdollistaa liiketoimen

arvonlisäverollisuuden valitsemisen ZDDV-1:n 45 §:ssä mukaisesti. Tämän vuoksi ei ollut mahdollista vedota mihinkään vähennysoikeuteen, vaikka oli laadittu lasku, jossa arvonlisävero mainittiin (aiheettomasti). Tämän vuoksi FURS määräsi maksettavaksi 44 200,00 euroa arvonlisäveron jälkiveroa ja tälle korkoa 11 841,97 euroa. FURSin käsityksen mukaan tältä osin on merkityksetöntä, että kiinteistö on myöhemmin (sopimuksen purkamisen jälkeen) myyty toiselle hankkijalle arvonlisäverollisella liiketoimella. Kauppasopimuksesta ilmenevä liiketoimi oli vapautettu arvonlisäverosta, eikä myöhemmillä tapahtumilla ole tältä osin merkitystä.

- 12 Valtionvarainministeriö on hallintomenettelyssä hylännyt valittajan oikaisuvaatimuksen perusteettomana ja pysyttänyt asian ensimmäisenä asteena käsitelleen FURSin päätöksen.
- 13 Raiffeisen leasing nosti kanteen, jonka Upravno sodišče (hallinnollinen tuomioistuin) hylkäsi aineellisesti samoin perustein kuin ne, jotka oli esitetty FURSin päätöksessä ja asiaa toisena asteena käsitelleen valtionvarainministeriön päätöksessä.
- 14 Näin ollen Raiffeisen leasing haki lupaa tehdä Upravno sodiščen tuomiosta kassaatiovalitus, ja Vrhovno sodišče (ylin tuomioistuin) hyväksyi 20.5.2020 antamassaan määräyksessä valituslupahakemuksen osittain erityisesti, jotta vastattaisiin muun muassa seuraavaan merkitykselliseen oikeudelliseen kysymykseen: ”Milloin kahdenvälistä oikeustointia (sopimus) voidaan pitää [ZDDV-1:ssä] ja arvonlisäverodirektiivissä tarkoitettu laskuna?” Kyseinen yhtiö on tämän perusteella tehnyt kassaatiovalituksen, joka Vrhovno sodiščen on nyt ratkaistava.

Pääasian asianosaisten keskeiset argumentit

- 15 Kassaatiomenettelyn vastapuoli, joka katsoo, että kyseinen sopimus oli samalla lasku, jossa mainittiin arvonlisävero, on todennut, että valittaja oli velvollinen maksamaan arvonlisäveron ZDDV-1:n 76 §:n 1 momentin 9 kohdan mukaisesti mutta ei kyseessä olevana verovuonna maksanut sitä.
- 16 Tässä yhteydessä on tärkeää huomauttaa, että kassaatiomenettelyn valittaja ei pitänyt kyseistä sopimusta ZDDV-1:ssä ja arvonlisäverodirektiivissä tarkoitettuna laskuna ja että toinen sopimuspuoli eli RED-[yhtiö] sitä vastoin on puolestaan käyttänyt tai tarkemmin sanottuna yrittänyt käyttää sopimusta laskuna vähentääkseen arvonlisäveron.
- 17 Myös Upravno sodišče on valituksenalaisessa tuomiossaan pitänyt vastapuolen kantaa aineellisesti oikeana. Valittaja riitauttaa myös kassaatiovalituksessa yksityiskohtaisesti sen, että kyseinen sopimus luokitellaan laskuksi, minkä seurauksena hänelle syntyy velvollisuus maksaa arvonlisävero edellä mainitun säännöksen perusteella. Valittaja on kiistänyt, että tehty sopimus voitaisiin luokitella laskuksi, ja todennut, että sopimuksessa itsessään ei ollut kaikkia laskun

olennaisia osatekijöitä (koska siinä ei mainittu sen enempää arvonlisäverokantaa kuin tavaroiden luovutuspäivää) ja että muotovaatimukset, jotka olisivat mahdollistaneet sen, että sopimuspuoli RED voi käyttää ostoihin sisältyvää arvonlisäveroa koskevaa oikeutta, eivät näin ollen täyttyneet, joten ei ollut mitään verotulojen menettämisen vaaraa. Käsityksensä mukaan valittaja oli sopimuksessa pelkästään sitoutunut antamaan sopimuspuolen hallintaan kiinteän omaisuuden, johon sillä ei vielä ollut määräämisvaltaa sopimuksen tekoajankohtana (ja jonka se hankki vain kolme päivää myöhemmin), joten sopimus ei sellaisenaan merkinnyt kiinteän omaisuuden luovutusta. Edellä todetusta seuraa, että valittajan tarkoituksena ei ollut, että sopimus toimii laskuna, sillä jos valittaja olisi aikonut antaa laskun, se olisi laatinut sen niin, että siinä olisi ollut kaikki ZDDV-1:ssä säädetty osatekijät. Valittaja kiistää siten vastapuolen ja Upravno sodiščen käsityksen, jonka mukaan sopimusta voidaan pitää laskuna jo sen perusteella, että siinä mainitaan luovutuksen kohde, veron määräytymisperuste ja veron määrä. Valittajan mielestä tällainen käsitys on mielivaltainen, koska sen johdosta voi olla mahdollista pitää laskuna (arvonlisäveron kantamisen perustana) myös mitä tahansa tarjoutusta (sopimus), josta ilmenevät pelkästään nämä osatekijät.

Yhteenveto ennakkoratkaisupyynnön perusteluista

- 18 Käsiteltävässä asiassa riita koskee vain velvollisuutta maksaa arvonlisävero sellaisen laskun perusteella, joka muodostuu valittaja Raiffeisen leasingin ja sen sopimuskumppanin REDin 19.11.2007 tekemästä kirjallisesta sopimuksesta, jossa mainitaan myös arvonlisäveron määrä (110 056,86 euroa). Kysymys on siitä, miten on tulkittava arvonlisäveron maksamisvelvollisuuden syntymistä, joka perustuu siihen, että laskun antaja on maininnut laskussa arvonlisäveron, siten kuin säädetään arvonlisäverodirektiivin 203 artiklassa ja ZDDV-1:n 76 §:n 1 momentin 9 kohdassa, jolla kyseinen artikla on saatettu osaksi Slovenian tasavallan oikeusjärjestystä sanamuodoltaan identtisenä. ZDDV-1:n säännöksen oikea tulkinta riippuu siis täysin kyseessä olevan direktiivin tämän säännöksen oikeasta tulkinnasta.
- 19 Kyseinen velvollisuus, josta säädetään arvonlisäverodirektiivin 203 artiklassa, on Euroopan unionin tuomioistuimen (jäljempänä unionin tuomioistuin) oikeuskäytännön mukaan riippumaton siitä, onko verollista liiketointa todella suoritettu, jollei mahdollista puutetta ole oikaistu direktiivissä säädettyin edellytyksin (ks. esim. tuomio 31.1.2013, LVK, C-643/11, EU:C:2013:55). Tällä säännöksellä pyritään arvonlisäverojärjestelmän tehokkuuden ja neutraalisuuden takaamiseksi estämään verotulojen menettämisen vaara, kun sellaisen laskun saaja, jossa on mainittu perusteettomasti arvonlisävero, voi käyttää laskua toteuttaakseen vähennysoikeutensa (ks. vastaavasti tuomio 18.6.2009, Stadeco (C-5[6]6/07, EU:C:2009:380, 29 kohta).
- 20 Arvonlisäveron maksamisvelvollisuuden syntyminen edellyttää siis sen toteamista, että on laadittu lasku, siten kuin arvonlisäverodirektiivissä ja ZDDV-1:ssä tarkoitetaan. Jos laskua ei ole laadittu, velvollisuutta maksaa arvonlisäveroa

ei loogisesti ajateltuna voi syntyä. Tässä yhteydessä merkitystä on arvonlisäverodirektiivin 218 artiklalla, jossa säädetään, että tätä direktiiviä sovellettaessa jäsenvaltioiden on hyväksyttävä laskuksi kaikki paperimuodossa tai sähköisessä muodossa olevat tositteet tai ilmoitukset, jotka täyttävät tässä luvussa ([XI osaston] 3 luku ”Laskutus”) asetetut vaatimukset. Tämä arvonlisäverodirektiivin säännös on pantu täytäntöön ZDDV-1:n 81 §:n 8 momentilla.

- 21 Tässä yhteydessä Vrhovno sodišče pohtii kuitenkin, voiko myös asiakirja, joka ei sisällä kaikkia pakollisia tietoja, jotka laskussa on arvonlisäverodirektiivin 226–230 artiklan (ZDDV-1:n 82–84 §) mukaan oltava, synnyttää tämän asiakirjan laatijalle velvollisuuden maksaa arvonlisävero, vai mitkä ovat ne tiedot, jotka ovat kaikissa tapauksissa omiaan osoittamaan laskun olemassaolon ja synnyttämään direktiivin 203 artiklassa tarkoitetun velvollisuuden maksaa arvonlisävero.
- 22 Yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, että arvonlisäverodirektiivissä sallitaan, että 203 artiklassa tarkoitettu velvollisuus syntyy myös tilanteissa, joissa lasku ei sisällä kaikkia direktiivin 226 artiklassa ja sitä seuraavissa artikloissa edellytetyjä tietoja. Nykyisen oikeuskäytännön mukaan hyväksytään, että arvonlisäveron maksamisvelvollisuus syntyy sen johdosta, että laaditaan lasku, jossa arvonlisävero mainitaan, vaikka lasku itse ei sisällä eräitä arvonlisäverodirektiivissä säädettyjä tietoja, esimerkiksi silloin kun siinä ei ole mainittu laskun perusteena olevien palvelujen suorituspaikkaa, koska tällä ei ole merkitystä kyseessä olevan verovelan syntymisen kannalta (yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 18.6.2009, Stadeco, C-5[6]6/07, EU:C:2009:380, 26 kohta ja sitä seuraavat kohdat). Tämä tulkinta on vahvistettu myös muiden Euroopan unionin jäsenvaltioiden oikeuskäytännössä (ks. esim. Bundesfinanzhofin (liittovaltion ylin verotuomioistuin, Saksa) tuomio 17.2.2011, V R 39/09).
- 23 Myös arvonlisäverodirektiivin 203 artiklan sanamuotoon perustuvan tulkinnan perusteella voidaan päätellä, että kyseisen velvollisuuden syntyminen edellyttää, että on olemassa lasku, jossa mainitaan arvonlisävero, mutta arvonlisäverodirektiivin tässä säännöksessä ei viitata nimenomaisesti kaikkien laskua koskevien muotovaatimusten noudattamiseen, kuten vähennysoikeuden käytön osalta säädetään arvonlisäverodirektiivin 178 artiklan a alakohdassa tarkoitetuissa tapauksissa, joissa toinen verovelvollinen on luovuttanut tavaroita tai suorittanut palveluja. Tähän tulokseen päästään myös teleologisella tulkinnalla, koska sillä, että velvollisuus syntyy (pelkästään) sen perusteella, että laaditaan lasku, jossa arvonlisävero mainitaan arvonlisäverodirektiivin 203 artiklan mukaisesti, pyritään estämään verotulojen menettämisen vaara, joka voisi seurata siitä, että toinen verovelvollinen käyttää tällaista asiakirjaa vähennysoikeuden käyttämisen perusteena. Olisi tämän säännöksen tavoitteen vastaista, että tällaisen laskun antaja voisi välttyä kyseiseltä velvollisuudelta yksinkertaisesti siten, että se jättää jonkin säädetyistä seikoista mainitsematta laskussa. Verotulojen menettämisen vaara johtuu nimittäin jo siitä, että asiakirja sisältää arvonlisäverollisen laskun olennaiset osatekijät ja luo siten sen laskun saajalle ilmeisen mahdollisuuden tukeutua asiakirjaan siinä mainitun ostoihin sisältyvän

arvonlisäveron vähentämiseksi (näin nimenomaisesti Bundesfinanzhof tuomiossa 17.2.2011, V R 39/09, 24 kohta).

- 24 Se, että arvonlisäveron maksamisvelvollisuus syntyy sen perusteella, että tietty henkilö on antanut laskun, ei siis näytä edellyttävän, että lasku on nimenomaisesti yksilöity laskuksi ja että se sisältää kaikki arvonlisäverodirektiivissä (esimerkiksi sen 226 artiklassa) säädetyt tiedot.
- 25 Tulkinta, jonka mukaan arvonlisäverodirektiivin 203 artiklan mukaisen velvollisuuden syntymiseksi riittää, että asiakirjasta ilmenee laskun antajan nimenomainen ja objektiivisesti havaittavissa oleva tahto antaa tiettyä liiketoimintaan koskeva lasku, minkä johdosta sen saajalle voi syntyä perusteltu oletus, että se voi laskun perusteella vähentää ostoon sisältyvän arvonlisäveron, on siten oikea. Seikat, jotka tavallisesti mahdollistavat tämän, ovat tieto laskun antajasta ja saajasta, liiketoimen kuvaus sekä tavaroiden luovutuksen tai palvelujen suorituksen arvo, josta ilmenee arvonlisäveron määrä, joka laskun saajan on suoritettava (ks. vastaavasti myös Bundesfinanzhofin tuomio 19.11.2014, V R 29/14). Näiden lisäksi merkitystä voi olla muilla seikoilla tai olosuhteilla, mistä on varmistuttava tapauskohtaisesti. Tässä arvioinnissa tämä voi ilmetä erityisesti myös muista asiakirjoista, joihin tällaisessa asiakirjassa (lasku) viitataan tai jotka ovat sen osalta käytettävissä (ks. vastaavasti myös Bundesfinanzhofin oikeuskäytäntö esim. tuomiossa 26.6.2019, XI R 5/18, ECLI:DE:BFH:2019:U.260619.XIR5.18.0, 28 kohta).
- 26 Edellä esitetty tulkinta edellyttää käsiteltävässä asiassa kuitenkin lisäselvennystä siihen, voidaanko – ja millä edellytyksillä – kahden sopimuspuolen kirjallista sopimusta, joka koskee arvonlisäverotuksessa verollista liiketoimintaa (esimerkiksi tavaroiden luovutusta tai palvelujen suoritusta), pitää arvonlisäverodirektiivin 203 artiklassa tarkoitettuna laskuna.
- 27 Tässä yhteydessä on pidettävä lähtökohtana, että sopimus velvoittavana oikeustoimena voi poiketa laskusta, sillä se voi olla pelkästään arvonlisäverollisen liiketoimen oikeudellinen perusta, ja että sopimuksen nojalla myyjä tai palvelujen suorittaja on arvonlisäverodirektiivin (tai ZDDV-1:n) mukaisesti velvollinen antamaan laskun, kun verotettava tapahtuma toteutuu (ks. esim. arvonlisäverodirektiivin 63 artikla). Samaten olennaiset osatekijät, joiden perusteella asiakirja voidaan luokitella laskuksi, voivat vastata niitä olennaisia osatekijöitä, jotka on mainittava tavaroiden luovutusta tai palvelujen suorittamista koskevassa sopimuksessa (essentialia negotii). Pelkästään se, että sopimuksessa mainitaan sopimuspuolet ja määritellään itse sopimuksen kohde sekä tavaroiden luovutuksen ja palvelujen suorituksen sovittu arvo sekä arvonlisävero määrä, ei näin ollen voi sellaisenaan merkitä, että sopimus on aina arvonlisäverodirektiivissä tai ZDDV-1:ssä tarkoitettu lasku. Se, että laskussa itsessään mainitaan arvonlisäveron määrä, on nimittäin merkityksellistä nimenomaan sopimussuhteen ja maksettavan vastikkeen määrän selvyyden takaamiseksi, sillä jos määrätyn suuruisen arvonlisäveron maksamista koskevaa velvollisuutta ei ole eritelty, on Slovenian tasavallan tuomioistuinten

oikeuskäytännön mukaan katsottava, että vero on jo sisällytetty mainittuun sopimussummaan.

- 28 Edellä esitetyn perusteella Vrhovno sodišče pohtii, voiko sopimus olla arvonlisäverodirektiivin 203 artiklassa tarkoitettu lasku vain silloin, kun siitä ilmenee myyjän tai palvelujen suorittajan nimenomainen ja objektiivisesti havaittavissa oleva tahto antaa sopimuspuolena tiettyä liiketointa koskeva lasku, minkä johdosta hankkijalle voi syntyä perusteltu oletama, että se voi laskun perusteella vähentää ostoon sisältyvän arvonlisäveron. Näin voitaisiin päätellä sellaisen nimenomaisen sopimuslausekkeen perusteella, jossa se todetaan selvästi (esimerkiksi siten, että sopimus on samalla lasku), tai ehkä myös siinä tapauksessa, että oikeustoimen olosuhteista ja itse sopimuksen ominaispiirteistä ilmenee selvästi yksilöitäviä seikkoja, joista seuraa, ettei sopimuksessa ollut sovittu erillisen asiakirjan muodossa olevan laskun antamisesta. Tämän vuoksi Vrhovno sodišče pohtii edellä esitetyn perusteella, onko oikein, että direktiivin 203 artiklaa tulkitaan siten, että sopimusta voidaan vain mainituissa tapauksissa pitää (myös) laskuna, jossa mainitaan arvonlisävero, minkä johdosta syntyy velvollisuus maksaa arvonlisävero arvonlisäverodirektiivin 203 artiklan (ZDDV-1:n 76 §:n 1 momentin 9 kohta) perusteella.
- 29 Koska vastaus siihen, voidaanko kyseistä sopimusta pitää laskuna, riippuu arvonlisäverodirektiivin 203 artiklan oikeasta tulkinnasta, Vrhovno sodišče on Slovenian tasavallan ylimpänä tuomioistuimena velvollinen esittämään Euroopan unionin tuomioistuimelle mainitun direktiivin tulkintaa koskevan kysymyksen.